



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxx**
zastoupeného: Mgr. Štěpán Schenk, advokát, Čechova 1184/2, Přerov

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2015, č.j. 57855/ENV/15, 1326/570/15,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Olomouc, Oddělení ochrany přírody (dále jen „*ČIŽP*“) ze dne 29. 4. 2013, č. j. ČIŽP/48/OOP/SR01/1211367.009/13/ODR. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „*ZOPK*“) uložena pokuta ve výši xxxx Kč (výše pokuty byla napadeným rozhodnutím snížena z částky xxxxx Kč). Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení státu.

[2] Ve správním řízení byl žalobce pravomocně potrestán za spáchání dvou správních deliktů podle § 88 odst. 1 písm. e) ZOPK spočívajícího v porušení právní povinnosti stanovené v § 50 odst. 2 ZOPK a dále podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v § 45b odst. 1 ZOPK. Tohoto jednání se dopustil tím, že opakovaně manipuloval s vodou, minimálně ve dnech 10. 9. 2012 a 30. 1. 2013, na malé vodní elektrárně xxxx (dále jen „*MVE*“), kterou provozuje na xxxxxx tak, že v úseku náhonu pod MVE v délce nejméně 550 m

docházelo k rychlým a opakovaným změnám výšky vodní hladiny s rozdílem až o 70 cm, což vedlo k poškození sídla, biotopu i k zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů (dále též „ZCHD“) mlžů rodu velevrub (*Unio*) – kriticky ohroženého velevruba malířského (*Unio pictorum*) a silně ohroženého velevruba tupého (*Unio crassus*), který je současně předmětem ochrany Evropsky významné lokality Bečva – Žebračka (dále jen „EVL“). Došlo tak k nedovolenému zásahu do přirozeného vývoje ZCHD mlžů rodu velevrub (*Unio*) a k výkonu činnosti v EVL zakázané.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, přičemž uváděl tyto důvody, jimiž je soud při přezkumu vázán. Podle jeho názoru se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s některými odvolacími námitkami, když k nim nezauljal žádné právní či faktické stanovisko. Z rozhodnutí obou orgánů není zřejmé, jakým konkrétním jednáním se měl žalobce dopustit sankcionovaných správních deliktů, kdy zde absentují přesné a nezaměnitelné popisy obou skutků, za něž je žalobce činěn odpovědným. Dále žalobce namítá, že skutečnosti zjištěné ČIŽP dne 14. 8. 2012 nelze použít pro účely sankčního řízení, neboť šetření na místě nebylo provedeno dle tehdy platného zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZaSK“), neboť o této kontrole nebyl sepsán žádný protokol. Usnesení a protokol o zajištění důkazu ohledáním věci movité nemohou, dle názoru žalobce, v tomto směru obstát. Z jejich obsahu je zřejmé, že ČIŽP predikovala odpovědnost žalobce předčasně. Usnesení o zajištění důkazu ohledáním pak nebylo vydáno na místě samém, ale až ex post, a to osobou, která se ohledání nezúčastnila. Žalobce též uvádí, že ČIŽP tyto listiny nezákonně antedatovala a byly žalobci odeslány s velkým časovým odstupem. Toto tvrzení pak dle žalobce platí i o zápisu z inspekčního šetření ze dne 30. 1. 2013. Jediným důkazem o protiprávním jednání žalobce je tak protokol o kontrolním zjištění ze dne 10. 9. 2012, který však nebyl v rámci správního řízení řádně proveden jako důkaz listinou. S ohledem na uvedené pak žalobce namítá porušení zásady materiální pravdy, neboť z provedeného dokazování, které je zatíženo zásadní vadou, nevyplývá jeho deliktní jednání.

[4] Žalobci dále, dle jeho názoru, nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), neboť mu nebylo doručeno oznámení o ukončení dokazování před vydáním odvolacího rozhodnutí a současně mu ani nebyla dána možnost účastnit se provedení důkazu listinou dne 5. 8. 2015, neboť o provádění důkazu nebyl dopředu řádně vyrozuměn. Zároveň žalobce uvádí, že jediným možným účastníkem řízení mohl být pouze on a nikoliv též obec Prosenice, přičemž tímto postupem ČIŽP došlo k porušení nevěřejnosti správního řízení. Další námitkou žalobce je pak to, že důkazy poskytnuté starostou obce Prosenice jsou ryze soukromoprávního charakteru a nelze je použít ve správním řízení. Navíc je dle názoru žalobce tento svědek podjatý. Žalobce též namítá, že účast inspektorů ČIŽP při místním šetření znalce je v hrubém rozporu se SŘ (především s ust. § 56 SŘ), a proto je využití znaleckého posudku v řízení nezákonné. Současně žalobce uvádí, že závěry znaleckého posudku AOPK byly v naprostém rozporu s odborným vyjádřením RNDr. H., a proto měl žalovaný přistoupit k provedení důkazu tzv. revizním znaleckým posudkem, který však v řízení proveden nebyl. Další vadou řízení je pak, dle názoru žalobce, neprovedení navrhovaného důkazu spisem ČIŽP sp. zn. ČIŽP/48/OOV/SR01/1211249/13/OLU, čímž opět došlo k porušení zásady materiální pravdy a vyšetřovací zásady. V neposlední řadě žalobce v žalobě uvádí, že mu napadené rozhodnutí nebylo do dnešního dne řádně doručeno, neboť bylo doručováno jeho zmocněnci, kterému však v průběhu řízení vypověděl plnou moc, o čemž žalovaného řádně vyrozuměl. Žalobce proto též požaduje, aby soud žalovaného zavázal, aby toto žalobou napadené odvolací rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno do vlastních rukou.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout, přičemž obsahově jeho vyjádření koresponduje s odůvodněním napadeného správního rozhodnutí. Dále se blíže vyjádřil ke způsobu doručování žalobci, kdy uvedl, že předmětné rozhodnutí bylo, dle jeho názoru, doručeno řádně, neboť opačná interpretace by poskytovala významný nástroj pro

manipulace s plnými mocemi a vlastním institutem zastupování. Žalovaný uvedl, že v průběhu odvolacího správního řízení vycházel žalobci maximálně vstříc a plně akceptoval právo žalobce uplatňovat jeho zákonná práva. Současně se žalovaný domnívá, že se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami žalobce, k nimž se pak znovu jednotlivě podrobněji vyjádřil.

[6] Při ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

[7] V odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstva životního prostředí je mimo jiné uvedeno, že základním zjištěním ve věci bylo to, že žalobce opakovaně manipuloval s vodou na MVE xxxx tak, že docházelo k rychlým a opakovaným změnám výšky vodní hladiny s rozdílem až o 70 cm, což žalobce nepopírá. K tomu je v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatována část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ten v rozhodnutí mimo jiné uvedl, že ze závěrečné zprávy z průzkumu náhonu xxxx v době srážky v roce 2008 plyne, že je tato oblast biotopem výskytu ZCHD mlžů (velevruba tupého a velevruba malířského), kdy celkový odhad velikosti populace v roce 2008 byl 3 000 až 10 000 jedinců a po provedené srážce byla snížena na 2 400 až 8 000 jedinců. Jedinci velevruba tupého se pak vyskytují v březích poblíž vodní hladiny, což výrazně snižuje jejich pravděpodobnost přežití při pravidelných srážkách vody v náhonu. Odůvodnění dále uvádí, že žalobci bylo umožněno seznámit se se všemi podklady správního řízení, přičemž orgány první instance postupovaly tak, jak měly zažito z dřívějšího projednávání a jejich postup nebyl natolik závažný, aby zakládal důvod zrušení předmětného rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí odůvodnil, z jakého důvodu nebyl proveden navrhovaný důkaz spisem sp. zn. ČIŽP/48/OOV/SR01/1211249/13/OLU, když shledal, že tato řízení spolu nikterak přímo nesouvisí a vyjádřil se též ke znaleckým posudkům, přičemž uvedl, že znalecký posudek je určen toliko ke zkoumání otázek skutkových a posuzování změn vývoje zvláště chráněných druhů živočichů v souvislosti s určitou činností je věcí správního orgánu. Žalovaný prozkoumal oba znalecké posudky a dospěl k závěru, že následkem periodického kolísání průtoku MVE nepochybně docházelo k určité míře omezení životních podmínek velevrubů, kteří ke svému vývoji potřebují přítomnost stabilního biotopu. S námitkou podjatosti svědka a znalce se žalovaný neztotožnil, neboť žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nežádoucím vlivu na jejich osoby. Žalovaný současně snížil pokutu uloženou správním orgánem z částky xxxx Kč na částku xxxx Kč, která dle jeho názoru lépe odpovídá konkrétním okolnostem prokázaného správního deliktu.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] Právní rámec pro posouzení deliktního jednání tvoří tato ustanovení. Podle ust. § 88 odst. 1 písm. e) ZOPK: „(1) *Orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že ... (e) usmrcuje nebo chová ptáky s výjimkou těch, kteří mohou být loveni, nebo zvláště chráněné živočichy bez povolení, anebo jinak nedovoleně zasahuje do jejich přirozeného vývoje*“

[10] Podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK: „*Orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že ... (n) vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.*“

[11] Podle ust. § 50 odst. 2 ZOPK: „*Je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat. Není dovoleno sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stadia nebo jimi užívaná sídla. Je též zakázáno je držet, chovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat, nabízet za účelem prodeje nebo výměny.*“

[12] Podle ust. § 45b odst. 1 ZOPK: „*Poškozování evropsky významné lokality zařazené do národního seznamu a sporné lokality je zakázáno. Za poškozování se nepovažuje řádné hospodaření prováděné v*

souladu s platnými právními předpisy 19a a smlouvami uzavřenými dle § 69 tohoto zákona. Výjimku z tohoto zákazu může udělit orgán ochrany přírody pouze z naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu. Tím nejsou dotčeny § 45b a 45i a ochranné podmínky zvláště chráněných území. Orgán ochrany přírody, který výjimku udělil, o tom neprodleně informuje Ministerstvo životního prostředí“

[13] K uplatněnému žalobnímu bodu, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami, které žalobce uplatňoval v odvolání, soud uvádí, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý v žalobě uplatněný argument, přičemž posouzení základních námitek v sobě může obsahovat též vypořádání s některými námitkami dílčími (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58). Pokud tedy odůvodnění správního rozhodnutí tvoří logický celek, není porušením žádného procesního práva žalobce, pokud výslovně neopakuje či nevyrací námitky zejména skutkového charakteru, které nemohou být s ohledem na právní posouzení věci významné.

[14] Žalobce napadá, že z rozhodnutí není patrné, kterou konkrétní povinnost porušil a tím tak není zřejmá protiprávnost jeho jednání. Nic takového z výroku správních rozhodnutí neplyne – skutková věta je podle názoru soudu jasná a je řádně uvedena v rozhodnutí – skutek spočívá v opakované manipulaci s vodou na MVE xxxx (minimálně ve dnech 10. 9. 2012 a 30. 1. 2013). V rozhodnutích bylo dostatečně popsáno, jakým způsobem žalobce škodlivě zasahoval do vývoje uvedených ZCHD, kdy v úseku náhonu pod MVE v délce nejméně 550 m docházelo jeho činností - manipulací s vodou - k rychlým a opakovaným změnám výšky vodní hladiny s rozdílem až o 70 cm. Správní orgány pak řádně popsaly i způsobený následek tohoto jednání, a to poškození sídla, biotopu a zásah do přirozeného vývoje ZCHD mlžů rodu velevrub (*Unio*) – konkrétně kriticky ohroženého velevruba malířského (*Unio pictorum*) a silně ohroženého velevruba tupého (*Unio crassus*). Tento je pak též předmětem ochrany Evropsky významné lokality Bečva – Žebračka (dále jen „EVL“). Tímto jednáním žalobce proto došlo k nedovolenému zásahu do přirozeného vývoje ZCHD mlžů rodu velevrub (*Unio*) tím, že žalobce narušoval stabilitu prostředí, které daní živočichové potřebují ke svému vývoji. Takovýto popis skutku soud považuje za zcela dostatečný a konkrétní, neboť k naplnění znaků uváděných přestupků postačí uvést a prokázat, že žalobce s hladinou vody manipuloval, což mělo škodlivý dopad na vývoj ZCHD. Není tedy vůbec podstatné, jakým způsobem tuto manipulaci prováděl, a proto není třeba toto v popisu skutku více rozvádět.

[15] K několikrát opakované námitce žalobce, že jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí ČIŽP, vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a že jimi byla porušena zásada materiální pravdy a zásada vyšetřovací, kdy právní a skutkové závěry obou správních orgánů nemají dostatečnou oporu v provedených důkazech, a jsou ve svém souhrnu nepřesvědčivé, pak soud uvádí, že po zhodnocení nashromážděného spisového materiálu dospěl k závěru, že tato námitka žalobce neobstojí. Z podkladů pro správní rozhodnutí vyplývá, že k ovlivnění vodní hladiny docházelo, což dokládá např. fotografická a audiovizuální dokumentace, výslech svědka xxxxx, šetřením správního orgánu na místě samém. Při zjišťování poklesu vodní hladiny je nutné vycházet rovněž z reálně dostupných možností inspekční činnosti, kdy je nutné vzít v úvahu i charakter příslušného provozu, jímž MVE je. Není tak reálně možné trvat na tom, aby inspekční orgány takové jednání zjistily pouze ze své inspekční činnosti v konkrétním čase, neboť to by znamenalo, že by musely být přítomny na místě samém po značně dlouhou dobu. Současně nutno podotknout, že uvádí-li žalobce porušení základní obecné zásady správního práva, je nutno též takové tvrzení upřesnit a uvést, pro jaké konkrétní skutečnosti spatřuje v postupu správního orgánu toto porušení. Dle názoru soudu správní orgán nashromáždil dostatek podkladů k tomu, aby bylo prokázáno, že žalobce opakovaně manipuloval s hladinou vody a též byl prokázán důsledek tohoto jednání, tedy nepříznivý vliv na vývoj ZCHD. Žalobce od počátku správního řízení nepopíral, že bylo s hladinou vody manipulováno, (ačkoliv toto tvrdil v žalobě bod 5), dokonce původně ve svém vyjádření ze dne 30. 8. 2012

uvedl, že tato manipulace byla způsobena vadou čidla výšky hladiny, tedy o této skutečnosti věděl a přiznal, že tato byla způsobena činností MVE. Nicméně tato činnost dle dalších podkladů založených ve spise nadále pokračovala i po tomto jeho sdělení. K tomuto se již žalobce nijak nevyjádřil. Správní orgán při projednávání přestupků není povinen ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje, tím spíše pokud zůstávají účastníci správního řízení pasivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 6 As 303/2016 – správní judikatura je veřejně přístupná na www.nssoud.cz). V tomto případě žalobce neuváděl, že by byl skutkový stav zjištěn nesprávně, sám částečně potvrdil, že k ovlivňování hladiny vody jeho činností docházelo (což mj. logicky musí vyplývat z charakteru provozu MVE) a následně pouze uváděl, že v rámci řízení nejsou tato zjištění podložena zákonnými důkazy. Proto obecnější námitka, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, čímž byla porušena zásada materiální pravdy, nemá oporu v podkladech pro rozhodnutí ani odůvodnění správních rozhodnutí.

[16] Co se týče námitek ohledně inspekčního šetření ze dne 14. 8. 2012, kdy je žalobce toho názoru, že skutečnosti při něm zjištěné nemohou být pro účely sankčního řízení použity jako relevantní a zákonný důkaz, neboť toto šetření bylo provedeno zcela mimo rámec tehdy platného ZoSK, když o této kontrole inspektoři ČIŽP nese-psali žádný protokol, soud uvádí, že o provedeném šetření správního orgánu byl sepsán zápis z inspekčního šetření, jež je založen ve spise správního orgánu, a který svým obsahem koresponduje s požadovaným obsahem protokolu o kontrolním šetření. Ust. § 15 ZoSK uvádí, že protokol o kontrolním zjištění obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označením ustanovení právních předpisů, které byly porušeny, dále označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly a označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol pak podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili. Uvedený zápis z inspekčního šetření obsahuje všechny tyto náležitosti, a proto se soud domnívá, že tento zápis v rámci správního řízení ob- stojí jako dostatečný podklad pro rozhodnutí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2007, č. j. 8 Afs 57/2005 - 62). Uváděné pochybení správního orgánu, tedy odlišné pojmenování listiny pořízené z kontroly žalobce, neshledal soud jako natolik závažné, aby mohlo znehodnotit celý výsledek daného šetření. Dále žalobce uváděl, že usnesení a protokol o zajištění důkazu ohledáním věci movité na místě ze dne 14. 8. 2012 nemůže obstát, když z jejich obsahu je zřejmé, že ČIŽP již dopředu predikovala deliktní odpovědnost žalobce, zmiňované usnesení nebylo sepsáno na místě samém, ale ex post, a navíc osobou, která se úkonu neúčastnila. K tomu nutno uvést, že zákon výslovně neurčuje kdo, kde a kdy má předmětné listiny sepsat. Jak z uvedeného usnesení vyplývá, ohledání bylo provedeno též dle § 138 odst. 1 SR, tedy jako předběžný úkon, a v takovém případě, hrozí-li nebezpečí z prodlení, lze usnesení oznámit i dodatečně. Vzhledem k tomu, že usnesení i protokoly byly dle na nich uváděného data sepsány dne 14. 8. 2012, považuje je soud za sepsané včas. Co se týče uváděné predikce odpovědnosti žalobce, předně soud uvádí, že tato je spíše neopodstatněnou domněnkou žalobce. Nadto se soud též neztotožnil s tvrzením žalobce, že případná predikce viny má automaticky za důsledek nemožnost použití těchto podkladů ve správním řízení. Podkladem pro zjištění skutkového stavu byl mj. daný protokol či usnesení, konečné posouzení odpovědnosti žalobce za jeho jednání provádí správní orgán pouze na základě obsahu všech podkladů zajištěných během správního řízení. Případná predikce viny, resp. hodnotící závěr pořízeného podkladu rozhodnutí, nemůže jeho rozhodnutí nijak ovlivnit. Ohledně námitek antedatování listin pak žalobce neuvádí, jaký konkrétní časový odstup by měl působit nevěrohodnost takového podkladu – pokud byly listiny vyhotoveny až s určitým časovým odstupem, kdy inspekce sumarizovala svá zjištění učiněná na místě samém, pak se nejedná obecně o žádné porušení práva, ale o běžný postup. Tato tvrzení se pak mají dle sdělení žalobce týkat i inspekčního šetření provedeného dne 30. 1. 2013, přičemž žalobce tuto námitku více nerozvedl, proto se k ní soud nebude konkrétněji vyjadřovat. Poslední námitka tohoto bodu, tedy tvrzení, že jediným použitelným důkazem zůstává protokol o

kontrolním šetření ze dne 10. 9. 2012, tak neobstojí, neboť soud považuje i shora uvedené podklady za pořízené v souladu se zákonem.

[17] K tvrzení žalobce, že mu nebyl dán prostor vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a též k námitce, že žalobci nebyla dána možnost účastnit se provedení důkazu listinou – vyjádřením xxxx z 10/2014, neboť o tomto nebyl žalobce dopředu řádně vyrozuměn, soud konstatuje, že v rámci odvolacího řízení bylo dne 20. 7. 2015 sepsáno oznámení o ukončení dokazování v odvolacím řízení. Toto bylo žalobci doručeno, jeho součástí bylo upozornění, že byl spisový materiál doplněn o odborné biologické posouzení vodního náhonu „xxxx, zpracovaný xxxxxx. Současně bylo v tomto dokumentu uvedeno, že tento listinný důkaz bude proveden dne 5. 8. 2015 v 10:00 v sídle Ministerstva životního prostředí. O této skutečnosti byl tedy žalobce řádně vyrozuměn a jeho právo tak v tomto smyslu omezeno nebylo. Nutno též zdůraznit, že spisový materiál byl v rámci řízení před správním orgánem druhého stupně doplněn pouze ze strany žalobce o výše uvedené odborné vyjádření. Žalobce tak byl srozuměn s celým obsahem spisu již z řízení před správním orgánem prvního stupně, neboť žádné jiné podklady, se kterými by se žalobce neměl možnost seznámit, do spisu založeny nebyly.

[18] Vyjádření žalobce, že jediným možným účastníkem předmětného správního řízení mohl být pouze on a nikoliv obec Prosenice, neboť ZOPK na jeho řízení nedopadá a má být užit pouze SŘ je, dle názoru soudu nedůvodné, neboť účastenství obce je možné vysledovat z ust. § 71 odst. 3 ZOPK. V situaci, kdy se osoba dopustí přestupku dle speciálního zákona, jako je v tomto případě ZOPK, není možné tvrdit, že se tento speciální zákon v rámci projednávání tohoto přestupku nepoužije ve svých ostatních ustanoveních. O tomto svědčí základní princip speciality a subsidiarity právních předpisů. Správní řád tedy na řízení žalobce dopadá v mezích, ve kterých ke SŘ speciální zákon nestanoví něco jiného. Toto potvrzuje i žalobcem zmiňované ust. § 27 odst. 3 SŘ, které mimo jiné uvádí, že účastníkem řízení jsou též osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon, a tím je v tomto případě ZOPK. Zásada nevěřejnosti správního řízení tak nemohla být tímto zákonným postupem správního orgánu nijak dotčena.

[19] Žalobce též napadl použití podkladů poskytnutých starostou obce xxxxx, neboť jsou ryze soukromoprávního charakteru a nelze je použít v rámci předmětného správního řízení. Dle názoru soudu, byl tento postup správního orgánu v mezích zákona, když starosta obce byl v rámci správního řízení vyslechnut jako svědek, o čemž byl žalobce řádně vyrozuměn sdělením ze dne 3. 12. 2012, doručeno mu bylo dne 5. 12. 2012, přičemž součástí tohoto sdělení byla i informace o tom, že pokud svědek během výslechu předloží listiny, fotodokumentaci nebo nosič dat s videozáznamem či fotodokumentací týkající se kolísání vodní hladiny v náhonu x bude xxxprováděn důkaz mimo ústní jednání, a sice ohledáním věci dle § 54 SŘ. Z protokolu o výslechu svědka ze dne 11. 12. 2012 se podává, že svědek při výslechu předložil fotodokumentaci a záznam o měření včetně grafických příloh ze dne 24. 9. 2012, 2. 10. 2012 a 5. 10. 2012, přičemž žalobce byl u tohoto výslechu osobně přítomen. Právě na základě zásady vyšetřovací a též na základě zásady materiální pravdy je žádoucí, aby správní orgán zohlednil všechny pro řízení podstatné skutečnosti, a tedy i informace a podklady poskytnuté dalšími osobami. O údajné podjatosti svědka pak žalobce nedoložil žádný důkaz, ale ani konkrétnější tvrzení. I v případě, že by byl tento svědek ze strany ČIŽP instruován k monitoringu a pravidelné prohlídce MVE, nelze z tohoto usuzovat, že by byl svědek podjatý, neboť tomu nic nenasvědčuje, pokud svědek pozoruje určitou situaci a z ní pořizuje záznamy.

[20] Co se týče účasti inspektorů ČIŽP při místním šetření znalce, která byla, dle názoru žalobce, v hrubém rozporu především s § 56 SŘ, soud sděluje, že ze znění uváděného ustanovení zmiňovaný rozpor nezjistil. Přítomnost dalších osob při šetření znalce není zákonem vyloučena a nemůže být vzhledem k jeho kvalifikovanosti a též vzhledem k jeho znaleckému slibu, žádným způsobem na obtíž či dokonce ovlivňovat jeho zjištění. O údajném ovlivnění znalce pak žalobce neuvedl žádný důkaz či alespoň konkrétní důvod, který ho k této domněnce vedl.

[21] Ohledně námitky žalobce o neprovedení revizního znaleckého posudku žalovaným, když vypracovaný znalecký posudek a odborné vyjádření byly v naprostém rozporu a protikladu, uvádí soud následující. Pokud jde o povinnost vypracování revizního znaleckého posudku, tato přichází v úvahu pouze za situace, kdy jsou v řízení pořízeny dva znalecké posudky, které jsou v rozporu. V tomto případě tedy taková situace nenastala, když bylo žalobcem předloženo pouze zmiňované odborné vyjádření. Zároveň soud připomíná, že žalovaný je orgánem, který v oblasti ochrany přírody a krajiny disponuje rozsáhlými odbornými znalostmi, které by již samy o sobě měly postačovat k rozhodnutí v této věci. Ve spise založený znalecký posudek a odborné vyjádření předložené žalobcem proto v této situaci slouží pouze jako subsidiární podklad pro rozhodnutí, přičemž správní orgán, jak ve svém rozhodnutí uvedl, přihlédl k oběma těmto listinám a v rámci svého odborného posouzení dospěl k uvedenému rozhodnutí (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 40/2008-170 a ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113). Žalobcem předložené odborné vyjádření pak neosvědčuje skutečnost, že by k jednání nedošlo, ale hodnotí možný dopad jednání na chráněné živočichy, nikoliv však na jejich biotop a delší působení takového jednání (což bylo předmětem sankce), proto z něj nelze při posouzení delikttní odpovědnosti vycházet za situace, kdy je škodlivost jednání žalobce ve svém souhrnu hodnocena v ostatních podkladech pro rozhodnutí.

[22] V rámci neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu spisem ČIŽP sp. zn. ČIŽP/48/OOV/SR01/1211249/13/OLU, lze shrnout, že odvolací orgán se s návrhem žalobce ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal, když uvedl, že správní řízení na úseku ochrany vod týkající se dodržování platného manipulačního řádu nikterak přímo nesouvisí se správním řízením zabývajícím se sankcí za škodlivý zásah do předmětu ochrany přírody a krajiny. Žalobce nekonkretizoval důvod, pro který požadoval provedení tohoto důkazu, proto se k tomuto velice obecnému žalobnímu bodu soud nemůže konkrétněji vyjádřit.

[23] Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že mu do dnešního dne nebylo řádně doručeno rozhodnutí žalovaného. Dne 28. 8. 2015 bylo správnímu orgánu doručeno sdělení žalobce (k poštovní přepravě podané dne 27. 8. 2015), ve kterém sděluje, že dne 18. 8. 2015 vypověděl plnou moc svému zmocněnci xxxxx. Toto sdělení tak bylo vůči správnímu orgánu účinné právě dne 28. 8. 2015. K vypravení rozhodnutí žalovaného k doručení zmocněnci žalobce však došlo již dne 19. 8. 2015, tedy 9 dní před účinností výpovědi plné moci vůči správnímu orgánu. Toto si zmocněnec žalobce dne převzal 31. 8. 2015, přičemž s ním žalobce následně seznámil. V takové situaci má soud za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno, neboť v době jeho odeslání vystupoval jeho adresát vůči žalovanému stále jako zmocněnec žalobce. Žalovaný se tedy při svém postupu nedopustil žádného pochybení, pokud rozhodnutí doručoval zmocněnci žalobce.

[24] Ze všech těchto důvodů soud žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, proto celou žalobu jako nedůvodnou zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[25] Ohledně nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly žádné zvláštní náklady nad rámec běžné výkonu veřejné správy.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 9. ledna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu